

[Bouet.]

hvert fald været den mangel ved loven, at det ikke har været bestemt, hvem der skal have ledelsen, og ministeren stiller derfor ændringsforslag nr. 3 til § 5, sidste stykke, hvori det bestemmes, at det af ministeren udpegede medlem skal være formand for skolerådet, og det pålægges altså denne at tage ledelsen af det udvalg, han er formand for.

Iøvrigt er ministeren enig med udvalget i, at den instruks, som ministeren skal udarbejde og give for skolerådernes pligter og beføjelser, bl. a. bør indeholde en bestemmelse om, at der forud for hvert kursus skal afholdes et møde, hvor forstanderen orienterer skolerådet angående planerne for det kommende kursus og sådanne andre forhold, som vil kunne være af interesse for skolerådet.

Skolerådet bør tages med på råd ved ansættelse og afskedigelse af lærere, og skolens forstander skal holde skolerådet underrettet om elevernes forhold, herunder også om eventuelle bortvisninger af elever. Der har i de år, skolerne har eksisteret, været en del bortvisninger. Jeg har den opfattelse efter besøget i Frederikshavn og samtaler med forstanderen og også med navigationsdirektøren, at når man overhovedet har måttet bortvise elever, har det været sådanne, som det har været aldeles umuligt at få indordnet under skoleplanen og under de retningslinier, hvorefter skolen måtte drives.

Udvalget har sammen med ministeren haft lejlighed til at aflægge et besøg på skoleskibet „Danmark“, hvor skibets mangeårige fører gav udvalget et udmærket indblik i det arbejde, der udføres på skibets togter for at uddanne dygtige navigatører. Iøvrigt ligger dette skibs skæbne jo ikke i udvalgets hånd, men jeg personlig vil gerne udtale det håb, at det smukke skib må få lejlighed til som hidtil på sine togter verden over at vise det danske flag. Jeg tror, at disse togter har stor betydning såvel rent repræsentativt som også for uddannelsen af dygtige navigatører.

Endelig har ministeren stillet et ændringsforslag til § 8, som blot går ud på, at loven træder i kraft 1. juli 1952. I lovforslaget står der 1. april, hvilket naturligvis ikke kan praktiseres, da lovforslaget først nu er til anden behandling her i landstinget.

Jeg har i mine bemærkninger nævnt, at vi i udvalget har haft tre medlemmer, som har været særlig sagkyndige på dette område, og dette giver mig anledning til at komme med en sidebemærkning.

Da et lovforslag her i tinget for et stykke tid siden var færdigbehandlet og oversendt til det andet høje ting — det drejede sig om noget så sørgeligt som kirkegårde —, og et medlem i det andet høje ting udtalte fra talerstolen, at dette forslag jo var behandlet grundigt og sagligt, benyttede folketingsmand Rager sig af lejligheden til en slags protest, idet han erklærede, at det spillede ikke så stor en rolle, det er her, det foregår, sagde han — altså i det andet høje ting —, og han tilføjede noget om landstingets tilfældige sammensætning. Nu kunne der vel godt fra vor side tages en diskussion op om tilfældighederne ved opstillingen af kandidater og valgene af disse til de to ting, det skal jeg dog lade ligge, men jeg vil påstå, at sagkundskaben i landstinget står fuldtud på højde med sagkundskaben i det andet høje ting. Jeg skulle have nogen mulighed for at bedømme det, da jeg i en række år har været medlem af det andet høje ting og også indenfor dette tidsrum har siddet der sammen med hr. Rager, ligesom jeg nu i nogle år har været medlem af dette høje ting.

Til støtte for min opfattelse kan jeg anføre, at den højtærede arbejds og socialminister forleden dag i „Berlingske Aftenavis“ netop fremhævede, at her i landstinget sad en lang række kommunalfolk, som gennem deres gerning ude omkring i sogneråd, amtsråd og kommunalbestyrelser til daglig havde med lovenes administration at gøre og derved fik stor indsigt i disse love og deres virkninger. Jeg kan understrege dette, thi jeg har mange gange beundret netop disse kommunale politikere, som med deres store indsigt fra deres daglige virke har udført et udmærket arbejde i udvalgene. Den fremgangsmåde, hr. Rager anvendte i folketinget, minder mig nærmest om udråberens på Dyrehavsbakken, når han reklamerer for det etablissement, hvor han er ansat, og indbyder det ærede publikum til at komme, for „det er her, det foregår“. Men det er ikke noget bevis på, at de kunstnere, der optræder i det pågældende etablissement, er af verdenseliten, og heller ikke noget bevis på, at det andet etablissements kunstnere er lutter middelmådigheder. Jeg ville altså gerne have haft lejlighed til at fastslå dette i dag, for at hr. Rager . . .

Formanden: Det ærede medlem!

Bouet: Jeg ved dog ikke — han er ikke æret medlem her, men altså: det ærede medlem af det andet høje ting skal ikke være uimodt.